

বৈষ্ণব-বড় কীর্ত্তন

(পাণ্ডুর-গীতা, দ্বাদশাক্ষর ভজ্ঞন স্তোত্র, অষ্টাক্ষর
মহামন্ত্র ভজ্ঞন, বৈষ্ণব-মাহাত্ম্য)

শ্রীশিবৰাম দত্ত

বিবচিত্ত ও প্রকাশিত

গাঁও মাদাবতলা, পোঃ বাইহাটা।

কামৰূপ

১ম ভ স্বৰ্ণ

১৩৩৫ চম

সৰ্ব স্ব স্ব সংৰক্ষিত

বেচ এগিকি

বৈষ্ণৱ-বড় কীর্তন

(পাণ্ডৱ-গীতা, দ্বাদশাস্কৰ ভঞ্জন স্তোত্র, অষ্টাস্কৰ
মহামত্ৰ ভঞ্জন, বৈষ্ণৱ-মাহাত্ম্য)

শ্ৰীশিবৰাম দত্ত

বিবৰচিত ও প্ৰকাশিত।

গাঁও মাদাৰতলা, পোঃ বাইহাটা

কামৰূপ

১ম তাৰিখ

১৩৩৪ চন

সৰ্ব স্বত্ব সংৰক্ষিত

বেচ এলিকি

অৰ্পণ ।

যি জনা বৰ বোপায়ে নিজৰ সতি সন্তান কামনা নকৰি তেওঁৰ কনিষ্ঠ ভাতৃবহে সন্তান কামনা কৰি নিজ গুৰু শ্ৰীশ্ৰীব্যাস কুটীয়া সম্ভাধিকাৰৰ শ্ৰীপাদ পদ্মত দীঘল দি পৰি সত্ৰলৈ সোণৰ মোহৰ আগ বঢ়াইছিল, আৰু যি জনাই এই অভাজনৰ জন্মৰ নকুৰি দিনৰ দিনা অন্নপ্ৰাসন কৰি অভাজনক ধৰমীয়া পুত্ৰ স্বৰূপে গ্ৰহণ কৰি নিজৰ পত্নীৰ কোলাত সাদৰে তুলি দিছিল, সেইজন্ম স্বৰ্গীয় বৰ পিতৃ **শান্তিৰাম দত্তৰ** শ্ৰী শ্ৰীচৰণত—

আৰু যি জনা বৰ আয়ে এই অভাজনক নিজ পুত্ৰবৎ লালন পালন কৰিছিল, আৰু শিক্ষা দিয়াতো তেওঁ যথেষ্ট যত্ন লৈছিল সেই জনা দেবী-মূৰ্ত্তি স্বৰ্গীয়া **নৰেশ্বৰী** বৰ মাতৃৰো শ্ৰী শ্ৰীচৰণত এই অভাজনে হৃদয়ৰ ভক্তি আৰু চকুৰ লোৰে মৈতে এই ক্ষুদ্ৰ আকাৰৰ বৈষ্ণৱ-বহু-কীৰ্ত্তন অৰ্পণ কৰিলে ।

অমৃতপু অভাজন ধৰমীয়া

বৰনগৰ
১৫/১২/২৭

}

পুত্ৰ
শিষ্য

নিবেদন ।

ভগৱন্তৰ ৰূপাত আৰু গুৰুৰ অন্তৰ্গত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰ-
দেৱৰ খোজ বিচাৰি এই পুথি খনি কাৰ্ত্তনৰ আহিৰে ৰচনা কৰা
হ'ল। অসমীয়া ভাষাত ইয়াৰ পদ বা গছ ভাঙ্গনি আজিলৈকে
বিচাৰি নোপোৱাত এই কাম আগ বঢ়া হৈছে। কোৱা বাহুল্য যে
ৰচক বয়সত ভৰ ডেকা, আৰু দেখাত অতি বৃদ্ধ হলেও কাপত
তেনেই কেচুৱা। কবি ৰাজাৰ ফুলনিত যেনিবা ফুলে নদন বদন
হৈ আছে, পাতকৈত গালীয়েহে সুগন্ধি মন-মোহা ফুল ছিগি আনি
মালা গাঁথিব পাৰে, ছিগি অনা দৰৰ কথা,—তলসৰা ফুল বুটলি
আনে তেও ৰচকৰ তেনেই কণা লাগে। গঙ্গা সগৰৰ পানী যেনিবা
অতি পবিত্ৰ, এৰা টেকেলিত আনি নো (লোককবিলোৱাৰ কথাকে
নকওঁ) সাঁচি ৰাখি পিয়াহ গুচাব পাৰিনে? দুৰ্ভগীয়া ৰচকৰো
ঠিক তেনে কথা। হেপাহটো বৰ ডাঙ্গৰ—অচিন্ত্য—অব্যক্ত নিগুণ
বিৰাট পুৰুষৰ গুণানুকীৰ্ত্তন কৰা। কামত হৈ উঠিলেহে হয়। যি
হ'ক ঘৰৰ মুখালৈ দলিটো মাৰিলেহে যদি পানী পচাত পৰে গৈ,
তাকে চাই হৰিয়ে যি কৰে।

স্বধী বৈষ্ণৱ পাঠক বৃন্দৰ ওচৰত ভাব ভাষা বিষয়ে যি নিবেদন
কৰিব লগীয়া তাক আগতেই কৰা হৈছে। তথাপি দুনাই সকলো
ক্ৰটি ক্ষমা মাগি কওঁ যে, ইাহে পতান এৰি ধান আৰু পানী এৰি
গাখীৰ খোৱাৰ দৰে দোষ ভাগ এৰি ইয়াত যি থিনি সাৰ পায়,
তাকেই গ্ৰহণ কৰিলে পৰম কৃতার্থ হয়।

পাণ্ডৱ-গীতাৰ যি থিনি আসোঁৱাহ দেখা গৈছে, তাক পাতনিত

উল্লেখ কৰা গৈছে। স্মৃধী পণ্ডিত সকলে ইয়াৰ স্মৃতিমাংসা কৰি দিলে, আগ্ৰহেৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাজু থকা হ'ল।

পুথি খনি শ্ৰীযুত সৰ্বেশ্বৰ দাস মহাশয়ৰ পৰামৰ্শ মতে কীৰ্ত্তনৰ আৰ্হিত ৰচনা কৰা হৈছে, তদুপৰি তেখেতে আৰু শ্ৰীযুত হৰিৰাম মহন্ত ঠাকুৰ ডাক্তৰীয়াই চাই দি, ছপাবলৈ পুনঃ পুনঃ উৎসাহিত কৰা বাবে চিৰকৃতজ্ঞতাৰ ভাজন হৈছে। ইয়াৰ বাহিৰেও ভালে মান সন্ত-মহন্তই আৰু প্ৰবীন সাহিত্যিকে সোন কালে প্ৰকাশ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰাত ভিতৰুৱাকৈ তেওঁ লোকৰ ওচৰত শলাগৰ শৰাই আগ বঢ়ালোঁ।

তদুপৰি ও স্বনাম ধন্য পৰম ভক্তি ভাজন সাহিত্য-ৰথী শ্ৰীযুত ৰজনীকান্ত বৰদলৈ ডাক্তৰীয়াদেৱে পৰিশেষত চাই দি মতামত দিছে যে—“প্ৰিয় শিবৰাম তোমাৰ এই খান পুথি চাই দিলোঁ। ছপোৱা। পুথি খান ভাল হৈছে।” এই কাৰণে তেখেতৰ শ্ৰীপদলৈ সভক্তি অন্তৰে বৰোঁতাৰ শলাগৰ শৰাই আগ বঢ়াই চিৰ কৃতজ্ঞ থাকিল।

পৰিশেষত ৰাইজৰ ওচৰত মিনতিৰে কওঁ যে, অন্ততঃ ধৰ্ম পুথি হিচাবে একো খনি গ্ৰহণ কৰি নিম্নাখিতক আগলৈ উৎসাহিত কৰিব যেন। এনে বিধৰ সহায়ভূতি নাপালে মনৰ ভাবী আশা মনতে জঁয় পৰিব লগীয়া হব। বিস্তৰেন অলম্ ইতি।

বৰনগৰ
১৫।১২।২৭ই

}

বিনয়াবনত
ৰচোঁতা

পাতনি ।

পাণ্ডব-গীতাখন পাণ্ডব-পৰিয়াল, ধৃতৰাষ্ট্ৰ-পৰিয়াল, আৰু তেওঁ লোকৰ পুৰোহিতাদি আত্মীয় স্বজনৰ স্ব স্ব আন্তৰিক ভাবৰ শ্ৰীকৃষ্ণ-স্তুতি। গতিকে ই শ্ৰীৰাম্যসদেৱ ভাষিত মহাভাৰত মহাকাব্যৰ অন্তৰ্গত। কিন্তু সময় নিৰূপণ কৰিবলৈহে বৰ টানত পৰা গৈছে। কাৰণ দুখন পুথিত দুবকমৰ কথা দেখা যায়। আমাৰ হাতত বহুদিন আগৰে পৰা বাবু নন্দকুমাৰ শৰ্ম্মা কবিৰত্ন মহাশয়ৰ ১৭৮৬ শকত লিখা এখনি কিতাপ আছিল। তাত ইয়াৰ মূল শ্লোক বিলাক আছে। এই খনকে অৱলম্বন কৰি লিখাকাম শেষ কৰিছিলোঁ, এনেতে শ্ৰীযুত লোকনাথ শৰ্ম্মা মহাশয়ৰ লিখিত এখনি নিত্য-কৰ্ম্মৰ-পদ্ধতিতো ইয়াৰ শ্লোক বিলাক দেখা পাওঁ। মিলাই চোৱাত কোনো কোনো শ্লোকৰ আংশিক আৰু কোনোটোৰ প্ৰায় সম্পূৰ্ণ বিভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয়, তদুপৰি স্তুতি কৰোঁতাৰ ভিতৰতো গৰমিল দেখা যায়।

কবিৰত্ন মহাশয়ৰ খনত ২৭ জনৰ স্তুতি আছে ; শৰ্ম্মা মহাশয়ৰ খনত ২৪ জনৰ আছে ;—শকুনি, নাৰদ, কাশীৰাজ আৰু উত্তৰা এই ৪ জনৰ নাই ; কিন্তু এই খনত প্ৰথম খনৰ অতিৰিক্ত কৃতবৰ্ম্মাৰ স্তুতি আছে।

সভাপৰ্বৰ অন্তৰ্গত ৰাজসূয় সভাৰ সময়টোকে এই ঘটনাৰ সময় ঠাৱৰ কৰা যুগুত বিবেচনা হয়, কিন্তু উত্তৰলৈ মহা বিভ্ৰাট,

কিয়নো তেতিয়াও উত্তৰাৰ সম্বন্ধৰ কাণ সাৰেই নাই, ই বিৰাট পৰ্বৰ কথা।

বিৰাট পৰ্বৰ পিচতো এনে সন্মিলন দেখা নাযায়,—গতিকৈ আগৰ সময়টোকে ঠিকবুলি আমাৰ মনে ধৰে। অৱশ্যে উত্তৰাই বিৰাটৰ ঘৰতো, বিয়াৰ পাচত স্তুতি কৰা মিছা নহব, কিয়নো ত্ৰীকৃষ্ণ তেতিয়া তালৈ আহিছিল, ৰাজসূয় যজ্ঞত শকুনি, নাৰদ আৰু কাশীৰাজ আছিল, গতিকে তেওঁলোক বাদ পৰাটোও অসম্ভব বুলি আমাৰ মনে ধৰে।

স্তোত্ৰৰ গৰমিল বিষয়ে দেখা যায় যে, প্ৰথম খনৰ শকুনিৰ স্তোত্ৰটো দ্বিতীয় খনৰ শল্যত পোৱা যায়। অন্যান্য স্তোত্ৰৰ গৰমিল বিষয়ে উল্লেখ কৰা নহল, কিয়নো সি প্ৰায় সাধাৰণ অমিল। বিহক আগৰ লিখা বজাই ৰাখি নকৈ কৃত বৰ্ণাৰ স্তোত্ৰটো শেহত লগাই দিয়া হ'ল।

পৰিশেষত কওঁ যে, হৰিৰ স্তুতি, ঈশ্বাৰ সাৰ গ্ৰহণ কৰিব পৰাই ঘাই উদ্দেশ্য, ঐতিহাসিক সত্যতা লৈ এনে স্থলত মূৰ ঘামোৱাৰ সকাম নেদেখোঁ। অলমিতি বিস্তৰণ—

বৰনগৰ
১৩।১২।২৭

}

বৰটোতা

ଓଁ ତଂମଂ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାୟ ବାମ୍ନଦେବାୟ ଦୈବକୀ ନନ୍ଦନାୟ ଚ,
ନନ୍ଦ ଗୋପ କୁମାରାୟ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ନମୋ ନମଃ ।
ନମଃ ପଞ୍ଚଜ୍ଞ ନାଭାୟ ନମଃ ପଞ୍ଚଜ୍ଞ ମାଲିନେ,
ନମଃ ପଞ୍ଚଜ୍ଞ ନେତ୍ରାୟ ନମଃ ପଞ୍ଚଜ୍ଞ ଶ୍ରୁୟେ ।
ବାମ୍ନଦେବ ସ୍ତୁତଂ କୃଷ୍ଣଂ କଂଶ ଚାନୁବ ମର୍ଦ୍ଦନଂ,
ଦୈବକୀ ପବମାନନ୍ଦଂ କୃଷ୍ଣଂ ବନ୍ଦେ ଜଗଦ୍‌ଗୁକଂ
ହରି ବାମ ବାମ ।

ମୁକଂ କବୋତି ବାଚାଳଂ ପଞ୍ଚୁଲଜ୍ଞୟତେ ଗିରିଂ,
ସଂକ୍ରୁପା ତମହଂ ବନ୍ଦେ ପବମାନନ୍ଦଂ ମାଧବଂ ॥

ମାତୁର-ଗୀତା

—:~:—

ସୋମା

ଜୟ ହରି ବାମବ ଜାହୋବବ ଦେବ, କେଶବ ହରି ;
ବାମ ବାମ କେଶବ ହରି । ୧

পাদ ৪—মেঘৰ নদৃশ বৰ্ণ যিটো ভগৱন্ত

জীবৎস কৌন্তভে যাৰ বন্ধত শোভন্ত ॥

পীতবাস পৰিধান সৰ্ব জীবেশ্বৰ ।

পদ্মৰ নদৃশ আখি অতি কচিকৰ ॥১

সৰ্বজীৱ আত্মা তুমি প্ৰভু দেৱ হৰি ।

এহিবুলি যুধিষ্ঠিৰে সেবে স্তুতি কৰি ॥

অখিল বিৰাট বিশ্বমূৰ্ত্তি যিটো হৰি ।

ববাহ স্বৰূপে উদ্ধাবিলা বমুচ্ছবী ॥২

হেন ক্লৃষ্ণ প্ৰনৱ ছয়োৰ মোৰ প্ৰতি ।

এহি বুলি ভীম সেনে কৰিলেক স্তুতি ॥

অচিন্ত্য অব্যক্ত বিভু অনন্ত অচ্যুত ।

ভূতৰ কাৰণ প্ৰভু ভূতৰ ভাবিত ॥৩

ত্ৰিলোক নিস্তাৰী যিটো যোগীৰ বৈভৱ ।

প্ৰপন্নৰ গতিদাতা তুমিসে মাধৱ ॥

হেন জানি চৰণত লৈলোঁহো শৰণ ।

দণ্ডৱতে হেন স্তুতি কৰিলে অৰ্জুন ॥৪

কৰ্মপাশে বন্ধ হই জন্মেঁ অধোলোকে ।

হীন কুলে জন্মেঁ কিম্বা পক্ষী কীট পোকে ॥

কিম্বা শত ক্ৰিমি যোনি তাতো শঙ্কা নাই ।

কিন্তু ক্লৃষ্ণ তবু পদে যেন ভক্তি বয় ॥৫

তদাত আত্মা যেন সদা বতি হয় ।
 নকুলেও হেন স্তুতি কৰিয়া সেরয় ॥
 জলব কাষত কিম্বা শয়নে ভোজনে ।
 দিবা কিম্বা নিশা ভাগে গৃহে বা গমনে ॥৬
 হেন কালে হয় যদি কিঞ্চিত্ স্মৃতি ।
 তাতে যেন তুষ্ট হোৱা প্রভু যদুপতি ॥
 হেন স্তুতি কৰে, দিয়া চৰণত শিব ।
 পাণ্ডব কনিষ্ঠ পুত্র সহদেব বীৰ ॥৭
 কুন্তীৰ স্তুতিক শুনা মন স্থিৰ কৰি ।
 দগুৱতে পৰি বোলে চৰণত ধৰি ॥
 স্বকৰ্মৰ ফলে মই জন্মেঁ। যি যোনিত ।
 স্মৃঢ়া ভক্তিৱে যেন নেৰে তৈত তৈত ॥৮
 পাণ্ডব গীতাৰ কথা অমৃত সমান ।
 শুনিলে ভনিলে লভে মহাতত্ত্ব-জ্ঞান ॥
 হেন জানি নব নাবী এৰি আন কাম ।
 পাতক ছাবোক ডাকি বোলা বায় বায় ॥৯

শ্লোক

হৰিসে আত্মা হৰিসে প্রাণ ।
 হৰি বিনা নাই বাক্যৰ আন ॥২

পদ

আত অনন্তবে শুনা নব-নাৰী সব ।
 দ্রোপদীয়ে প্রণামিলে যিটো কৰি স্তব ॥
 পৰম অতুল তেজা প্রভু ভগবান ।
 ববাহ স্বকপী কৃষ্ণে যি কৰে সেরন ॥১০
 হেনয় পৰম ভক্ত নব-নাৰী সৰে ।
 পুনঃ পুনঃ প্রণামোহো সি সবৰ পারে ॥
 শ্ৰুভদ্রায়ো প্রণামিলে কৰি হেন স্তুতি ।—
 বাসুদেৱৰ ভক্ত যেহি শাস্ত শিষ্ট মতি ॥১১
 তদাত চিন্তে তাৰে যেহি জন ভজে ।
 জন্মে জন্মে তাৰ দাস্ত্বে যেন মন মজে ॥
 ধোম্যে কৰিলেক স্তুতি শুনা এহি মতে ।
 কীট সবীম্প আদি জন্মোঁ যি যোনিতে ॥১২
 কিন্মা জন্মোঁ যক্ষ-বক্ষ হীন কুলে যথা ।
 তোমাত অচলা ভক্তি থাকে যেন তথা ॥
 কৃপাচাৰ্য্যে স্তুতি কৰে, শুনা সাধু সব ।
 শুন্যোক মধুৰিপু মোহে এহি স্তব ॥১৩
 মোৰ ইজ্ঞাব কৰ্ম্মে এহি ফল হোক ।
 তোমাৰ দাসক প্রভু মনে বাখিয়োক ॥

চিন্তাৰ সাগৰে ডুবি অতি দুখ পায় ।
সৰ্ব চিন্তা নাশ কৰে হৰিৰ চিন্তায় ॥১৪

হেন হৰি তুমি প্রভু দীন-দুখ-হাৰী ।
এহি মতে ধৃতৰাষ্ট্ৰে সেৱে পাৱে পৰি ॥
সৰ্বশাস্ত্ৰে বিচাৰিয়া মীমাংসা কৰিলে ।
নাৰায়ণ-ধ্যান বিনে একোকে নাপালে ॥১৫

হেন মতে স্তুতি কৰে বিদূৰ স্মৃতি ।
দগুৱতে প্রণামিলে চৰণত লুটি ॥
সত্য সত্য পুনঃ সত্য এই স্মৃতিশ্চিত্ত ।
বেদৰ সন্মান শাস্ত্ৰ নাই পৃথিবীত ॥১৬

আক নোহে কৃষ্ণ সম আন কোনো দেৱ ।
হেনয় স্তুতিক কৰি ব্যাসে কৰে সেৱ ॥
বুজিয়োক নব-নাৰী বেদৰ গুৰুত্ব ।
আক বুজিয়োক কেনে কৃষ্ণৰ মহত্ব ॥১৭

অন্নং অন্নতাৰী যিটো ব্যাস মহামতি ।
হেনয় দেৱৰ কাৰ্য্যে সবে কৰা ৰতি ॥
হেন জানি কৃষ্ণ-পদে লৈয়োক শৰণ
পাতক ছাৰোক কৰা কৃষ্ণৰ কীৰ্ত্তন ॥১৮

হোম।

জগন্নাথ ! অনাথক থাপিও চরণে ।

তোমাক বাঙ্কর মানি পশিলে। শরণে ॥৩

(কীর্ত্তন)

পদ

আত অনন্তবে ভীষ্মে প্রণামে ইদবে ।—

কৃষ্ণক প্রণামি এটি স্মৃতি যি কবে ॥

দশ অশ্বমেধী তার নোহে সমসবে ।

যি হেতু দশাশ্বমেধী পুনঃ জন্ম ধবে ॥১৯

শকুনি প্রণাম কবে শুনিও যিমতে ।—

প্রবেশোক মন মোর জীপদে আজিতে ॥

কফ, বাত, পিত্তে মোর মৃত্যু সময়ত ।

নিবোধ করিব কণ্ঠ স্মরণে কেন মত ॥২০

কর্ণেও করিলে স্তুতি শুনা যেহি মত ।

সর্ব্বক্ষেণে চিন্তে যিটো কৃষ্ণক সতত ॥

কৃষ্ণতেসে মন যাব কৃষ্ণক ভকত ।

কৃষ্ণময় দেখে যিটো সংসারে সতত ॥২১

মদ্রাহত হুত যেন প্রবেশে অনলে ।

সেহি মত প্রবেশয় কৃষ্ণে মৃত্যু কালে ॥

ମଞ୍ଜୁଶ୍ରବ ଆତ୍ମ-ସ୍ତୁତି ଶୁଣା ମାର୍ଗଧାନେ ।
 ମିଛାମାୟା ବାସନାତ ମବା କିକାରଣେ ॥୨୨
 ଯିଜ୍ଞନ ବାସନା ତ୍ୟାଗୀ ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନେ ।
 ଅବ-ଶୁକ ନାବାୟଣେ ଅବେ ସର୍ବକ୍ଷଣେ ॥
 କିନ୍ତା ଧ୍ୟାନେ ପାପ ନାଶେ ଶୁଣା ଫଳ ତାବ ।
 ବେଦାନ୍ତର ମତେ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ନୋହେ ଆବ ॥୨୩
 ଘୋଷେଓ କବିଲେ ସ୍ତୁତି ବସ୍ତ୍ର ଦିଆ ଗଲେ ।
 ଅନଶନେ ଏକାଦଶୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଷ ପାଲେ ॥
 ଅଗନ୍ଧି କୁସୁମେ ଆକ ହରିକ ଅର୍ଚ୍ଚୟ ।
 ନାହିକ ତାହାର ଶ୍ରଦ୍ଧା ସଂସାରର ଭୟ ॥୨୪
 ନିକା ବସ୍ତ୍ର ସମ ସିଟୋ ପାପ କରି କ୍ଷୟ ।
 ଅନିର୍ମଳ ହୟ ସିଟୋ ହରିକ ଭଜୟ ॥
 ଆକ ଯେନେ ରାଜହଂସେ ସର୍ବୋବର ତବେ ।
 ସଂସାରକ ପାବ ହୟ ସେହି ମତ ନବେ ॥୨୫
 ମିଛାଧନ, ମିଛାଜନ, ମିଛା ଇ ଯୋବନ ।
 ମାୟାର କାରଣ ଇଟୋ, ସବେ ଅକାରଣ ॥
 ହେନ ଜ୍ଞାନି ନବଲୋକ ଏବି ଆନ କାମ ।
 ହରିବ ଚରଣ ଚିନ୍ତି ବୋଲା ବାମ ବାମ ॥୨୬

[৮]

ছোয়া

কৃষ্ণে জীৱন, কৃষ্ণে প্রাণ ।

কৃষ্ণ বিনে নাই বান্ধৱ আন ॥৪

পদ ।

ব্রহ্মাৰ মানস পুত্ৰ নাৰদ তপোধন ।

যেহি মতে স্তব কৰে শুনা দিয়া মন ॥

হৃদয়ৰ অধিষ্ঠাতা হৰি—জ্ঞান যাৰ ।

অনুক্ষেপে জয়-শুভ লাভ হয় তাৰ ॥২৭

গান্ধাৰী দেৱীৰ স্তব শুনা যেহি মত ।

যি সকল দৈত্য হয় হৰি-চক্ৰে হত ॥

কিমত আশ্চৰ্য্য ফল, দেখা সব নৰে ।

হৰিৰ আলয়ে সবে যাই বাস কৰে ॥২৮

যি হেতু দেৱৰ ক্ৰোধ বৰৰ সমান ।

সি কাৰণে মুক্ত হয়, সাৰ যি সাধন ॥

দ্রোণ-পুত্ৰ অশ্বত্থামা সৰ্বলোকে জানে ।

যিমেতে কৰিলে স্তুতি শুনা সাৱধানে ॥২৯

বত্ৰসাৰ নবদেহ জম্বুদ্বীপে পাই ।

কৃষ্ণৰ ভজনা কৰা নিশ্চিত যুৱান ॥

যি হেতু পাপক নাশে হেন বৈদ্য নাই ।

কৃষ্ণে পৰম বৈদ্য জানিছোঁ নিশ্চয় ॥৩০

হেনয় পৰম তত্ত্ব সাৰোগত কৰি ।
 ক্লেশত শৰণ ললে। হেন গুণ স্মৰি ॥
 দেৱেও বাঞ্ছয় এই মনুষ্য জনম ।
 ইয়াত উপজে জ্ঞান। জ্ঞান ও ধৰম ॥৩১
 জ্ঞানত ভকতি হয়, ভক্তিত যুকুতি ।
 শাস্ত্ৰৰ বচন ইটো নিশ্চিত যুকুতি ॥
 নাম বিনা কলি কালে আন গতি নাই ।
 নামত শৰণ লোৱা কৰিয়া নিশ্চয় ॥৩২
 শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰে ইটো সংশয় ছেদিছে ।
 মায়া-মোহে বন্দী হই নমৰিবা পিচে ॥
 হেন জ্ঞানি সব নৰে নামে কৰা বতি ।
 ক্লেশ ক্লেশ বুলি সবে খণ্ডোৱা দুৰ্গতি ॥৩৩

ছোম্বা

বাম ক্লেশ দয়াময়, তোমাৰ চৰণে ধৰোঁ ।
 প্রভু ছনাই যেন সংসাৰে নমৰো ॥৫

ছন্দ

যিটো মহা অভিমানী, কুক কুলে অগ্র গণি
হেন দুৰ্য্যোধন বীরবরে ।

গলে বস্ত্র দিয়া আহি, যথা কৃষ্ণ গুণমনি,
দগুরতে এহি স্তুতি কবে ॥

ধৰ্ম্ম বুলি জানেঁ। যাক, কদাপি নাচৰোঁ তাক,
নিরন্ত নহওঁ অধৰ্ম্মত ।

হৃদিগত আছাঁ তুমি, যেন কবাবাহা স্বামী,
মোর কার্য্য হব সেহি মত ॥৩৪

তাত পাচে দুঃশাসনে, স্তুতি কবে এক মনে,
যাব জ্ঞান হৃদয়-বতনে ।

তাৰ হয় সৰ্বলাভ, জয় তাৰ ক্রিতি-মাজ,
পবাজয় নোহে কাৰো সনে ॥

শুল্ক বস্ত্রে শোভাকব, শশী সম বর্ণ যাব,
চাৰি ভুজে কবয় প্রকাশ ।

প্রসন্ন বদন কৃষ্ণে, ধ্যান কবে যিটোজনে,
সৰ্ব বিঘ্নি হোরয় বিনাশ ॥৩৫

মদ্র পতি, শল্য বাজে, হেন স্তুতি সভা মাজে
কবিলেক ত্রীকৃষ্ণৰ পদে ।

হেন জানি সব নব, নাম স্মৰাঁ ত্রীকৃষ্ণৰ,
নমজিবা বিষয়ব মদে ॥

দুঃশলাৰ অধিপতি, সিদ্ধুৰ নন্দন যিটি,
নাম জয়দ্রথ বীৰবৰ ।

সভা মাজে উঠে স্বৰে, স্তুতি কৰে ত্ৰীকৃষ্ণেৰে,
কওঁ শুনা তাৰ তত্ত্ব সাৰ ॥৩৬

ত্ৰীকৃষ্ণ নামক ধৰি, যদুকুলে অৱতৰি,
আছে যিটো দেৱ নাৰায়ণ ।

পুৰাণত উক্ত আছে, প্ৰসিদ্ধ চোৰক বুলি,
পাপহাৰী নামৰ কাৰণ ॥

হেন জানি প্ৰভু তুমি, নামৰ মহত্ব বাখা,
ৰূপা কৰি ইদাসৰ প্ৰতি ।

জন্মার্জিত পাপ যেন, তযু নাম স্মৰণে,
হৰি কৰা, চৰণত গতি ॥৩৭

তাৰ পিচে কাশীবাজে, প্ৰণমিয়া সভামাজে
যেন স্তুতি কৰিয়া বোলয় ।

বাসুদেৱক এৰিযিটো, অন্য দেৱ উপাসয়,
গজা পাৰে কুপক খাওঁয় ॥

হেন জানি জগন্নাথ, তযু চৰণত যেন,
মোৰ মতি থাকে অনুক্ষণ ।

নকৰা চঞ্চল মতি, কৰিছোঁ কাকুতি অতি,
এ হি ভিক্ষা তোমাৰ চৰণ ॥৩৮

অনন্তৰে উত্তৰাই, সভক্তি অন্তৰে কয়,
 শুনিয়োক প্রভু দেৱ হবি ।
 তুলসী মালাক পিন্ধি, গকড়ত আবোহিয়া,
 ইন্দীবৰ-জ্যোতি-রূপ ধৰি ॥

সদা যেন মোৰ আগে, দিয়া প্রভু দৰশন,
 এহি ভিক্ষা কৰিলোঁহো দুইনী ।
 পূবাবা পূবাবা নাথ, আতুৰাৰ অভিশাপ,
 প্রভু তযু স্বৰূপ প্রকাশি ॥৩৯

ক্লান্তবান্দা বীৰববে, প্রণামিলে এহি দৰে,
 শুনিয়োক দেৱ দেৱ হবি ।
 সংসাৰ-নাগৰ ঘোৰে, উদ্ধাৰা উদ্ধাৰা মোটেৰ,
 সেৱিলোঁহো চৰণত ধৰি ॥

এহি মতে সমজ্যাৰ, স্তুতি যেবে ভৈল ওৰ,
 জীৰুক্ষে দিলেক সন্নিধান ।
 কৃষ্ণ কৃষ্ণ বলি যিটো, ডাকে মোক নিতে নিতে,
 তাৰ বন্ধা হয় কেনে জান ॥৪০

অগাধ জনক ভেদি, স্বভাবে পছম ফুল
 উপৰে উঠয় যেছি মত ।
 সংসাৰীকো জানা ভেনে, নবকৰ হস্তে মহি,
 সাদৰে উদ্ধাৰোঁ সেই মত ॥

শুনিলাহা সভাসদ, শ্রীকৃষ্ণর উত্তরক,
যি বুলিলে কুক-সভা মাজে ।

হেনয় বাক্যক কেনে, নধরিয়া ডুবি মৰা,
ঘোৰ নরকত কোন কাজে ॥৪১

হৰিনাম, কৃষ্ণ-নাম, দুটি দুটি অক্ষরক,
উচ্চারণে কিনো আছে দুখ ।

হেন নাম উচ্চাৰিতে, নাই কষ্ট নিয়মর,
হানি নোহে একোতেই স্মৃথ ॥

ভাৰ্য্যা-পুত্র-ধন-বড়, নাযায় একোরে সঙ্গে,
দিব মাত্র সেই বাঁহ ডাল ।

আক দিব ছিৰা কানি, যাক দিলে নোহে হানি,
হেন জানি যেহি কৰা ভাল ॥৪২

থাকে যদি দেখি লাজ, শীঘ্র গতি হোৱা বাজ,
মায়াৰ ফাঁকিত নুভুলিবা ।

মৃদু-মতি শিবে কয়, বুজি লোৱা শাস্ত্রলয়,
সবে মোৰ দোষক ক্ষমিবা ॥

পাণ্ডৱ-গীতাৰ তত্ত্ব, এহি মানে সমাপত,
পদবন্ধে নিবন্ধিলোঁ হীনে ।

সৰ্ব দোষ ক্ষমা কৰি, নিজে নিজ পথ ধৰি,
বাম, কৃষ্ণ বোলা অনুক্ষণে ॥৪৩

ইতি পাণ্ডৱ-গীতা-পদ ইবিপদে সমাপ্ত ।

পাণ্ডৱ-গীতা-মাহাত্ম্য ।

স্রোতঃ।

জাহি হৰি পৰিলে। পায়, উপায় পৰমানন্দ দিয়া ।
নসহে সংসার-তাপ আৰু মোৰ হিয়া ॥৬

ছবি

পাণ্ডৱ গীতাৰ স্তুতি, পৰম পবিত্ৰ অতি,
পাতকৰ পৰম অনল ।
শুনিলে ভনিলে সিটো, ধৰে ফল তাৰ যিটো
শুনিলোক বৈষ্ণৱ সকল ॥
প্ৰথমে দহয় পাপ, কৰে পুণ্য উদভব
মিলাৱে বিষয়ে বিবকতি ।
ক্লমত ভকতি বাঢ়ে, বৈষ্ণৱৰ জ্ঞান ধৰে
নাশয় মায়াত আশকতি ॥৪৪
চৈতন্য হৰিৰ সঙ্গ, থয় একলগ কৰি
শুনা এই প্ৰথম মাহাত্ম্য ।
ই কাৰণে ঋষি সবে, সদাঃ কীৰ্ত্তন কৰে,
বুজি এই সবে গুঢ় তথ্য ॥

প্রাতঃকালে যিটো নবে, ভক্তিভাবে পাঠ কবে,
অথবা শুনয় একচিন্তে ।

আনে তার পুণ্য ফল, কিঞ্চিত্তো দিবাক নবে,
সাব কবি লোরা হৃদয়তে ॥৩৫

গয়াত সহস্র গাভী, যিটো নবে দান কবে,
অথবা কবয় পিণ্ডদান ।

ইয়াব ষোড়শ ভাগব একভাগ তুল্য নোহে,
সাবকবি সব নবে জান ॥

মধুৰাত যাই যিটো, যোগেশ্বর হবি দেখে,
তার সম ফল ইটো হয় ।

সত্যে সত্যে তিনি সত্যে, সাব কবি ধবা চিত্তে,
অকণকো নকবা সংশয় ॥৪৬

মোর ইটো বাক বুলি, কদাচিত্তো নাভাবিবা,
শাস্ত্রমতে লিখিছো ইয়াক ।

তথাপি প্রত্যয় যদি, মনে মানি নোলোরাহা,
মূল শ্লোক লাগে দেখিবাক ॥

বঢ়া-টুটা সব দোষ, ক্ষমিবাহা সাধুলোক,
কবযোবে কবিছো কাকুতি ।

আলে জালে সময়, নি মিছাত ফুৰা কিনো কাম,
হবি বুলি খণ্ডোরা দুর্গতি ॥৪৭

ইতি পাণ্ডুর-গীতা মাহাত্ম্য পদ হবিপদে সমাপ্ত ।

দ্বাদশাঙ্কৰ ভঞ্জন স্তোত্র ।

— ০ —

ঘোষ।

“ওঁ নমো ভগবতে বাসুদেবায়” এহি মন্ত্র সাব ।
মায়াৰ সাগৰে মজ্জৈ। কৰাহা উদ্ধাব ॥৭

পদ

ওঁ বোলয় বাগাজীৰ্ণে জৰ্জৰিত মোক ।
কামনা নিদ্রাৰ হস্তে প্রভু উদ্ধাবোক ॥
ন বোলয় তযু বিনে নাই প্রভু গতি ।
পাপত মগন মই নিস্তাৰা সম্প্রতি ॥৪৮
আ বোলয় পুঞ্জদ্বাৰা মোহে গৃহাদিৰ ।
মই ভূষিতক বন্ধা কৰা যদুবীৰ ॥
শু বোলয় ভক্তি-হীন দীন-দৰিদ্ৰক ।
অনর্থ বুলিয়া মোক প্রভু উদ্ধাবোক ॥৪৯
গ বোলয় গতাত্মাতে শ্রাস্ত ভৈলৈ। অতি ।
পুনৰাগমন যেন নোহে যদুপতি ॥
ন বোলয় বলযোনি অমিলোহৈ মই ।
গৰ্ভবাস দুখ হস্তে পাপ কৰা ক্ষয় ॥৫০

তে বোলয় সংসারব বন্ধে উদ্ধাৰাহা ।
 একান্ত শৰণ ললোঁ প্রভু জানিবাহা ॥
 বা বোলয় জৰা-মৃত্যু ভয়ে অতি ভীত ।
 সিকাবণে বন্ধা কৰা হলোঁ নিবেদিত ॥৫১
 স্নু বোলয় কোনোমোৰ স্মৃতি নাহিক ।
 দুষ্কৃতি পাপৰ হস্তে উদ্ধাৰিয়ো মোক ॥
 দে বোলয় দেহান্তৰ ধৰোঁ বাৰে পতি ।
 বজা-ভিক্ষু হোৱা হস্তে উদ্ধাৰা সম্প্ৰতি ॥৫২
 বা বোলয় প্ৰতিজ্ঞা যি আছিলোঁহো কৰি ।
 ভঙ্গ কৰা দোষ হস্তে উদ্ধাৰিও হৰি ॥
 স্ন বোলয় স্ত্ৰী-পুৰুষ হওঁ যেহি যোনি ।
 তাতে ভক্তি ৰাখিবাহা মোৰ ই বাঞ্ছনি ॥৫৩
 বিষ্ণুৰ উদ্দেশে যেহি এই স্তুতি কৰে ।
 সত্যঃ কালে জন্মার্জিত পাপক সংহৰে ॥
 দ্বাদশ অক্ষৰী মন্ত্ৰে ভক্তি ভাবে নৰে ।
 পাঠ কৰি, বিষ্ণুলোকে সদ্যঃ গতি কৰে ।৫৪
 চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, দেবাদিৰো কল্প অৱসানে ।
 পুনৰাগমন হয় স্বকৰ্ম সাধনে ॥
 কিন্তু এহি মন্ত্ৰ জপী জন্ম নাহি ধৰে ।
 হেনয় মন্ত্ৰক পাঠ কৰা উচৈশ্বৰে ।৫৫

মূঢ়ৰ বচনা বুলি নাভাবিবা আন ।
 শাস্ত্ৰৰ শ্লোকৰ হস্তে পদ বিবচন ॥
 হব পাৰে বঢ়া-টুট। দোষ কিঞ্চিতেক ।
 সাধু-সন্ত সবে যেন ক্ষময় প্রত্যেক ॥৫৬
 হৰিব নামত বিনে আন গতি নাই ।
 ইটো যুগে এহি ধৰ্ম্ম জানিবা নিশ্চয় ॥
 কলিত অন্তৰ্দ্ধৰ্ম্মে নাহি অধিকাৰ ।
 সিকাৰণে কলি যুগে নামে অতি সাৰ ॥৫৭
 মুঢ়মতি শিবৰামে শাস্ত্ৰমত চাই ।
 দ্বাদশ অঙ্কৰী মন্ত্ৰ পদে নিবন্ধয় ॥
 হেন জানি সৰ্বাসদে এৰি আন কাম ।
 পাতক ছাৰোক ডাকিবোল। বাম বাম ॥৫৮
 ইতি দ্বাদশাঙ্কৰ মহামন্ত্ৰ হৰিপদে সমাপ্ত

অষ্টাঙ্গৰ মহামন্ত্ৰ ভঞ্জন

—•—

ঘোষা—

“ওঁ নমো নাবাস্তৱানাং” সৰ্ব মন্ত্ৰ সাৰ ।
জানিয়া শৰণ ললোঁ, কৰিয়ো উদ্ধাৰ ॥৮

পদ—

ওঁ ক্ৰাৰ শব্দ ব্ৰহ্ম কৈলে উচ্চাৰণ ।
আশকৃতি শূন্য কৰে ধ্বনি যত মান ॥
দহয় যতেক পাপ মায়াক বিনাশি ।
সিকাৰণে বাখাঁ প্রভু মহিমা প্রকাশি ॥:৯
ন বোলে নাহিকে মোৰ একোৱে স্মৃতি ।
সদয় হোৱাহা প্রভু পতিতৰ প্রতি ॥
নবক্ষিবা দীন-নাথ পতিত আতুৰে ।
চৰণে শৰণ ললোঁ তোমাৰ গোচৰে ॥১০
আ বোলে মোহৰ জালে মায়াই বান্ধিছে ।
নাপাওঁ একোৱে সন্ধি পিঞ্জৰে বান্ধিছে ॥
মোহ-জাল ছেদিবাৰ তুমিসে কটাৰা ।
শৰণ লৈলোঁহো প্রভু নিয়াহা উদ্ধাৰি ॥১১

৮৭। উচ্চাৰিলে নাশয় যন্ত দুখ কষ্ট ।
 আক নাশ কৰি থাকে যতেক অৰিষ্ট ॥
 নাশৰ কাৰণ তুমি মন-চঞ্চলতা ।
 শৰণ মাগিলোঁ। প্রভু নাশ। দুৰ্জলতা ॥৬২
 ৮৮। পদৰ মূলে তুমি বাখা চৰাচৰ ।
 বাতুল চৰণে গতি কৰা জগতৰ ॥
 জগতৰ অনু ভিন্ন আন নোহো মই ।
 সিকাৰণে আশ্রিতক বাখিবে লাগয় ॥৬৩
 ৮৯ ত জীৱ তত্ৰ শিব বেদে এহি কয় ।
 তিনি গুণে তিনি মূৰ্তি তোমাৰ হোৱয় ॥
 পাপীৰ যতেক পাপ কৰা সংহৰণ ।
 শৰণ লৈলোঁহে! প্রভু মই সিকাৰণ ॥৬৪
 ৯০। উচ্চাৰণে দুনাই দুৰ্গতি নাশাহা ।
 সুগতি বিধান কৰি জগত বাখাহা
 নাথাকে সংসাৰ ভয় যত জীৱ মানে ।
 ভজিলোঁ। চৰণে প্রভু এহিসে কাৰণে ॥৬৫
 ৯১ ত জীৱ আছে প্রভু ব্রহ্মাণ্ড ভিতৰে ।
 সকলো তোমাৰ অংশ এই চৰাচৰে ॥
 এহি হেতু ভেদ-বুদ্ধি কৰা তুমি নাশ ।
 ভক্তৰ হৃদয়ে কৰা স্বৰূপ প্রকাশ ॥৬৬

এহি ভাবে আছে ইটো মহা মন্ত্র হই ।
 আবাধিলে নিষ্ঠে সিটো সিদ্ধিক লভয় ॥
 হেন জানি নবলোকে এৰি আন কাম ।
 নমোনাৰায়ণ মন্ত্র জপা অবিবাম ॥৬৭
 ইতি অষ্টাঙ্কৰ মহামন্ত্র ভঞ্জন পদ হৰি পদে

সমাপ্ত

অষ্টাঙ্গৰ মহা-মন্ত্ৰ মাহাত্ম্য বৰ্ণন

—o—

ঘোষা--

নমো নাবায়ণ, জগত তাবণ,
মুকুতি কাৰণ হৰি ।
তোমাৰ চৰণে, শৰণ লৈলোহো,
লোৱাহা ঐভু উদ্ধাৰি ॥১

পদ—

অষ্টাঙ্গৰী মহা-মন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ ঈশ্বৰ ।
পৰম পবিত্ৰ হয় জপে সিটো নৰ ॥
বিষ্ণুৰ স্বৰূপ ধৰে সিটো মহাজন ।
ব্ৰহ্ম হত্যা পাপ খণ্ডে কৰিলে দৰ্শন ॥৬৮
শঙ্খ-চক্ৰ-বনমালা-সুশোভিত হই ।
বিষ্ণু-লোকে গতি কৰি নাকপ্য লভয় ॥
ব্ৰহ্মাৰ আনুস মানে এহি ভোগ পায় ।
পাছোত্তৰে বিচাৰিলে দেখিবা সৰায় ॥৬৯

নাৰদে বোলয় শুনৱা ধ্ৰুৱ মহামতি ।
 নাৰায়ণ মন্ত্ৰ জপি ভজিয়ো জীপতি ॥
 সপ্তৰাত্ৰ জপ কৈলে মন্ত্ৰ বিধি মতে ।
 দেৱলোক প্ৰাপ্ত হয়, নিশ্চয় সাক্ষাতে ॥৭০
 এহি উপদেশে পাচে দিব্য-জ্ঞান পাই ।
 নাৰায়ণ মন্ত্ৰ জপি দেৱৰ লভয় ॥
 নাৰায়ণ মন্ত্ৰ-ফলে ধ্ৰুৱলোক সৃষ্টি ।
 ভাগৱতে ধ্ৰুৱাখ্যানে দেখিয়ো সম্প্ৰতি ॥৭১
 ঋক; যজু, সাম এই বেদত্ৰয় ধৰে ।
 একৈক বেদৰ ছয় অঙ্গ লেখা কৰে ॥—
 শিক্ষা, কল্প, ব্যাকৰণ, ছন্দ যে নিকৰ্ত্ত ।
 জ্যোতিষক ধৰি এহি বেদৰ অঙ্গ উক্ত ॥৭২
 বাক্যৰ বিষয় আদি ছন্দ-দেৱ সবে ।
 অষ্টাঙ্গবী মহামন্ত্ৰে সকলো সম্ভবে ॥
 নাৰদ পঞ্চৰাত্ৰত এহি কথা লেখা ।
 প্ৰত্যয় নহয় যদি বিচাৰিয়া দেখা ॥৭৩
 সৰ্ব বেদান্তৰ সাৰ সংসাৰ তাৰক ।
 এই মহা মন্ত্ৰ হয় মুকুতি দায়ক ॥
 মোক্ষক বাঞ্ছাহা যদি এহি মন্ত্ৰ জপা ।
 শ্ৰুতিৰ বচন ইটো কোনে বোলে লপা ॥৭৪

অষ্টাঙ্কৰ সিদ্ধি কাৰী যি থানে থাকয় ।
 নাহিকে দুৰ্ভিক্ষ ব্যাধি তক্ষবাদি ভয় ॥
 দেৱ-দানৱ-গন্ধৰ্ব সিদ্ধ-বিজাধৰে ।
 অষ্টাঙ্কৰ মন্ত্ৰজ্ঞক নমস্কাৰ কৰে ॥৭৫
 স্বয়ং প্ৰভু নাৰায়ণ এহি মন্ত্ৰ ৰূপে ।
 ভক্ত-মুখে প্ৰকাশয়, কহিছে স্বৰূপে ॥
 এহি অষ্টাঙ্কৰী মন্ত্ৰ সৰ্বাৰ্থ নাধক ।
 সৰ্ব্ব দুঃখ হব ত্ৰীমান্ শুভ মন্ত্ৰাজ্ঞক ॥৭৬
 প্ৰত্যয় নামান্য যদি বিচাৰিয়া দেখা ।
 পট্টদ্ব্যন্তৰ খণ্ডে আছে ইগবক লেখা ॥
 মিছা মায়ায় মগ্ন হই মৰা কি কাৰণ ।
 নমো নাৰায়ণ মন্ত্ৰ কৰাহা ঘোষণ ॥৭৭

ঘোষণা—

নাৰায়ণ নাৰায়ণ নাৰায়ণ হৰি ।
 নমো দেৱ নাৰায়ণ মুকুন্দ মুৰাৰি ॥১০

পদ—

বহুবিধ মন্ত্ৰ জপে কিনো লাভ তাতে ।
 আৰু কিনো ফল ধৰে বহুবিধ ত্ৰতে ॥
 এক মাত্ৰ নাৰায়ণ মন্ত্ৰে সৰ্ব্ব ফলে ।
 জানিয়া জপয় ইটো বৈষ্ণৱ সকলে ॥৭৮

ই কাৰণে সৰ্ব্বক্ষণে জপে মিটো জন ।
 সৰ্ব্বক্ষণে যায় মিটো বিষ্ণুৰ ভৱন ॥
 অষ্টাঙ্কবী মহামন্ত্ৰ সৰ্ব পাপ হাৰী ।
 মন্ত্ৰ-ৰাজ্যে হোৱে ইটো এক ছত্ৰ-ধাৰী ॥৭৯
 ভবিষ্য পুৰাণে উক্ত ই সকল বাণী ।
 দেখিয়া লোৱাহা সবে ইয়াক প্ৰমাণি ॥
 নমো নাৰায়ণ মন্ত্ৰ সৰ্বাৰ্থ সাধক ।
 ভক্ত সকলৰ ইটো মোক্ষ প্ৰদায়ক ॥৮০
 ব্যাস-পুত্ৰ শুকদেৱে ব্যাসত কহিছে ।
 শুক-ব্যাস সংবাদত এহি কথা আছে ॥
 সৰ্ব বেদ বহুশ্লোক স্মৰন কৰি ।
 নমো নাৰায়ণ মন্ত্ৰ লইছে উদ্ধাৰি ॥৮১
 সি কাৰণে এহি মন্ত্ৰ স্বয়ং মোক্ষ ৰূপ ।
 আৰু জানিবাহা হয়, স্বৰ্গৰ স্বৰূপ ॥
 ভক্তৰ নিস্তাৰ হেতু স্বয়ং ভগবান ।
 নিজে প্ৰকাশিছে, ইটো গুণ মন্ত্ৰ-ধন ॥৮২
 আপুনি কহিছে ইটো মন্ত্ৰৰ প্ৰভাব ।—
 অভিলাষ পূৰ্ণ কৰে, নাশে সৰ্ব পাপ ॥
 হেনয় কল্যাণপ্ৰদ অন্ত মন্ত্ৰ নাই ।
 স্বৰূপ বচন ইটো জানিবা সবার ॥৮৩

সংসাৰৰ ঘোৰ বিষ নাশৰ কাৰণ ।
 নমো নাৰায়ণ মন্ত্ৰ কপৰ ধাৰণ ॥
 কামনাৰ অন্তকাৰী জ্ঞানিবা সাক্ষাত ।
 উচৈশ্বৰে কহি আছে শিষ্যৰ আগত ॥৮৪
 পুনঃ উৰ্দ্ধ বাহু হই কহিছে শিষ্যত ।
 এহিমন্ত্ৰ ভিন্ন আন নাহি স্বৰূপত ॥
 শুক সংহিতাত দেখা শুকৰ কথাক ।
 শুভ্ৰ-জ্যোতি শুকদেৱে কহিছে ইহাক ॥৮৫
 মূঢ়ৰ বচনা বুলি নাভাবিবা আন !
 শাস্ত্ৰক দেখিলে পাবা ইহাৰ প্ৰমাণ ॥
 বঢ়া-টুটা দোষ সব ক্ষমিয়ো সজ্জন ।
 নমো নাৰায়ণ মন্ত্ৰে লোৱাহা শৰণ ॥৮৬
 যমৰ যাতনা যদি চোৱা এৰাইবা ।
 নাৰায়ণ মন্ত্ৰ জপা সংসাৰ তৰিবা ॥
 পুত্ৰ-দাৰা-ধন-বদ্ৰ নাহি যাব সজ্জে ।
 নমো নাৰায়ণ জপা অতি মনোৰঞ্জে ॥৮৭
 ইতি অষ্টাঙ্কৰ মহামন্ত্ৰ মাহাত্ম্য বৰ্ণন হৰিপদে

সমাপ্ত

বৈষ্ণৱ মাহাত্ম্য কথন

— ১০ —

ঘোষা—

নমো নাৰায়ণ, মুকুতি কাৰণ,

ভকতৰ ভয় হাৰী ।

কৰাহা নিস্তাৰ, ভব পাৰাবাৰ,

নিয়াহা শ্ৰদ্ধা উদ্ধাৰি ॥১১

ছবি—

চৰাচৰ দৈত্বেব,

ভক্ত হই যেহি নৰ,

একান্ত-ভকতি আচৰয় ।

তাহাৰ অনন্ত তত্ত্ব,

কহি পাৰে কোনে অন্ত,

মাহাত্ম্যৰ বৰ্ণনা নহয় ॥

পদ্মনাভ পাদ পদ্ম,

ব্ৰহ্মাদিৰো পৰিপূজ্য,

হেন পদ যেহি ধ্যান কৰে

স্বৰূপত সি বৈষ্ণৱ,

পাৰ হয় ভবাৰ্ণৱ,

স্তুবাদি ও নমস্কাৰ কৰে ॥১৮

বিষ্ণু-ভকতৰ পদ, তীৰ্থাদিও বাঞ্ছা কৰে,
স্পৰ্শ কৰি লভিতে পবিত্ৰ ।

আলাপত শুদ্ধ হয়, বন্দনাত পাপ ক্ষয়,
প্রকাশিছে নাৰদ পঞ্চ বাত্ৰ ॥

শুনিয়ে পার্ৱতি দেবি ! কৃষ্ণ মন্ত্ৰ জপকৰ
পাদোদকে যেন ফল ধৰে ।

শুদ্ধ কৰে জগজ্জন, পৰিশুদ্ধে তীৰ্থ-স্থান,
সৰ্ব অমঙ্গল নাশ কৰে ॥৮৯

দ্বিজ-মুখে কৃষ্ণ-মন্ত্ৰ, যেহি জনে শুদ্ধ ভাবে,
শুনি লভে সুপবিত্ৰ জ্ঞান ।

পুৰাণ-পণ্ডিত সবে, তাকে ধন্য বুলি মানে,
সেহি জন জগত কল্যাণ ॥

কৃষ্ণ-মন্ত্ৰ দীক্ষা মাৰ্জে, নাৰায়ণ সম হই,
ক্ৰমে শত পুৰুষ উদ্ধাৰি ।

বৈকুণ্ঠৰ পতি সঙ্গে, বাস কৰে বিষ্ণুলোকে,
জগতৰ সেহি হিতকাৰী ॥৯০

আক এবে কণ্ঠ শুনা, ইমত লক্ষণ যুক্ত,
পুৰুষৰ জন্ম যি সময় ।

পিতৃ-গণ কৰ্ম যোগে, পৰিবৃত্ত হয় ভবে,
পুনৰ্জন্ম কদাপি নহয় ॥

পৰ্ৱত নন্দনী আগে, মহাযোগী মহাদেবে,

দয়ায়ে প্রকাণে গুণ-ধন ।

যিবা হেতু স্ত্রী-পুৰুষ, অৰ্দ্ধ অৰ্দ্ধ অঙ্গে পূৰ্ণ,

সি কাৰণে শিৱৰ কথন ॥৯১

বৈষ্ণৱৰ মাহাত্ম্যক, কোনে কহি অন্ত পায়,

চাৰি মুখে ব্রহ্মাৰো অতীত ।

হেনয় বৈষ্ণৱ তত্ত্ব, কি শক্তি আনৰ আছে,

জগতৰ সবাবো বিদিত ॥

হেন জানি নিবন্তবে, বেদ-শাস্ত্র-মত মানি,

আপোনাৰ পথক বিচাৰা ।

আল জাল এৰি সবে, নাৰায়ণ স্মৰি এবে,

ই জন্মৰ সাৰ্থকতা কৰা ॥৯২

ইতি বৈষ্ণৱ-মাহাত্ম্য কথন হৰি পদে

সমাপ্ত

শিবত থাকয় যেন কৃষ্ণ-পদ-বেণু ।

বব বাহা,—দিয়াঁ-নাথ ভক্তি-বস কানু ॥

বাতুল চরণে ঠাই দিবাঁ প্রভু বাম ।

মরণ বেলাত যেন শ্রবোঁ তযু নাম ॥

দয়া কৰা দীন-নাথ অগতিৰ গতি ।

(উ) কুবণব এক মাত্র তুমি মূল ভেঁটি ॥

প্রস্থ সমাপ্ত

জাননী

অসমীয়া ৩ ৱে এইখন ধৰ্মপুথিৰ মতান বন্ধ কৰি ভগৱানৰ
ৰূপাত পোণতে এইবেলি প্ৰকাশ কৰা হ'ল। বিদেশত ছপাৰ বাবে
যে ইয়াত কিছু ভুল-ভ্ৰান্তি নৰব ইয়াক ডাঠি কব নোৱাৰে। ধৰ্ম-
প্ৰাণ হিন্দু সকলৰ পৰা আদৰ পালে পুনঃ সংস্কৰণত সংশোধিত আৰু
পৰিৱৰ্ত্তিত কৰিবৰ মন থাকিল। কোৱা নাই, 'ঃ', মাত্ৰবেই
সকলো সম্প্ৰদায়ে শ্ৰীকৃষ্ণ ভজনা কৰে, আৰু পিতৃ শ্ৰীৰ্জ কৰে, 'পিতৃক
পুথিৰ মাহাত্ম্য মতে ই হিন্দু সকলৰ সৰ্ব্বত্ৰ আদৰণীয় হব বুলি আশা
কৰা যায়।

আসাম উপত্যকাৰ প্ৰশ্ন সকলো এজেক্সিটে পোৱাৰ দিহা কৰা
যাব। সম্প্ৰতি গোহাঁজিৰ বৰুৱা এজেক্সি, স্থানীয় শ্ৰীযুত সৰ্বোদয়
দাসৰ এজেক্সি বিহাবাৰীৰ ভট্টাচাৰ্য্য এজেক্সি আৰু প্ৰস্তুকাৰৰ ওচৰত
পোৱাৰ দিহা কৰা হৈছে।

চকচকা গজমলীয়া কুল
পোঃ সৰ্বভোগ, কামৰূপ।
২৫।৫।২৮ ইং।

বিনীত নিবেদক

প্ৰস্তুকাৰ।